

પૂજનલોકી ભરતખંડે

પૂજનલોકી ભરતખંડે, લોકાલોક પારની;
મોક્ષ આપવાની સત્તા, જ્ઞાન-અવતારની.

બ્રહ્માંડી મૂળ સત્તાધીશ, સાકારે નિરાકારી;
પરમાત્મા આવ્યા અહીં ‘આ’, કેવળ આશ્ચર્યકારી.

જન્મ્યો ને મોતે જ પીસે, જીવને કાળઘંટી;
‘દાદા’-ખૂંટીએ પડિયાં, દાણા ને મોક્ષ જ નક્કી.

તે કિરપે મોક્ષ જ વર્તે, સર્વ-સિદ્ધ પ્યારથી;
સત્સંગે વિના શરતે, નિજાનંદી ધારથી.

છ તત્ત્વો છૂટાં છાંણે, પરમાણુ ભન્નિ પ્રમાણી;
અદ્ભુત બ્રહ્માંડી સ્વામી, પ્રકૃતિ તોડે જોઈ-જાણી.

જંતર-મંતર ના ફૂંકે, આશિષે મૌન મહીંથી;
એક જ સામાયિકે લઈને, ચાલ્યો જા મોક્ષે અહીંથી.

સમરથની સત્તા જાણે, સર્વે દેવી-દેવાત્મા;
દર્શનથી ખ્યાલ સમજશે, કેવળ જિજ્ઞાસુ આત્મા.

સ્વચ્છંદ જાય પછીથી, ‘દાદા’નો છંદ જ બેસે;
રાગ જ ભુલાય પછીથી, નિરાગી રાગ જ બેસે.

સુખિયા અબુધ સાથે, બાંધી લે કાયમ સંગત;
નિર્ભેદી-બંધન સુખદ, કેવળ પરમાનંદી સત્.

નિશ્ચયથી મોક્ષ જ વર્તે, વ્યવહારે ‘ફાઈલ’ નિકાલી;
‘દાદા’-મહિમા ગાતાંયે, નીતરે અમૃત સ્વભાવી.

સ્વ-ગુણ ભોગી, આત્મ અખંડે, અલોકા આકાશથી;
દેખત-જાણત સ્વયં સત્ ‘આ’, ‘દાદાઈ’ અવતાર શ્રી.

